

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. Варна, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Дарина Ст. Маркова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разглежда докладваното от Дарина Ст. Маркова Въззивно търговско дело
№ 20223001000623 по описа за 2022 година

И за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, образувано по жалби на ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София срещу решение № 39 от 13.07.2022г. по търг.дело № 87/21г. по описа на ОС - Търговище в частите му, с които застрахователят е осъден да заплати на М. К. С. и К. С. С., и двамата от гр.П., като наследници на С. С. С., обезщетение за претърпени от наследодателя им С. С. неимуществени вреди – болки и страдания, причинени от смъртта на неговата майка Ц. М. Х., починала вследствие на ПТП на 07.01.2021г., причинено виновно от водача на товарен автомобил „ДАФ ФТ 95 ХФ 430“ с рег.№ Т 5626 ВТ, с прикачено полуремарке „Кьогел СН24“ с рег.№ Т 5424 ЕЕ, застрахован в ЗАД „ОЗК – Застраховане“, за разликата над 10 000лв. до присъдените 30 000лв., ведно със законна лихва и по насрещна въззивна жалба на М. К. С. и К. С. С. срещу същото решение, но в частта му, с която е отхвърлен предявения от техния наследодател иск срещу застрахователя за обезщетения за претърпени неимуществени вреди от смъртта на неговата майка за разликата над 30 000лв. до претендираните 100 000лв., като частичен иск от целия в размер на 150 000лв., за разликата над 1

666.80лв. до 2 902.78лв., законна лихва върху изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 50 000лв. за периода от 12.02.2021г. до 12.05.2021г., както и по отношение на началната дата на присъдената законна лихва.

Във въззивната жалба на застрахователното дружество се твърди че решението в обжалваните от него осъдителни части е неправилно поради противоречие с материалния и процесуалния закон.

Изразява становище че първоинстанционният съд правилно е определил размера на действително претърпаните вреди в размер на сумата 120 000лв. Сочи че този размер е справедлив. Излага че при определянето му съдът е спазил принципа на пропорционалност между справедливостта и социалната необходимост като е отнесено нивото на моралните вреди спрямо нетната минимална работна заплата в страната.

Оспорва приетия от съда размер на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, определен от съда в размер на 30 %. Твърди че от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалата е имала обективната възможност да възприеме автомобила и обстановката на пътното платно и да предприеме действия, с които да предотврати настъпването на ПТП. Сочи че пострадалата се е движила по средата на платното за движение при наличието на тротоари, с което е нарушила разпоредбите на чл.108 от ЗДвП. Твърди че с това пострадалата значително е допринесла за настъпването на ПТП. Позовава се на приетата по делото САТЕ установяваща че пешеходката е била в невидима за водата на МПС зона и той обективно не е имал възможност да я забележи. Твърди че приносът на пострадалото лице за настъпване на ПТП е от порядъка поне на 50 %, което неправилно не е отчетено от първоинстанционния съд. Твърди че пострадалата е била длъжна да спазва установените в ЗДвП правила за пешеходци и да се грижи за своите живот и телесна цялост, като е могла да избегне настъпването на ПТП.

Оспорва извода на съда, че водачът на МПС следва да носи по-голяма отговорност и поради това неговият принос е по-голям от този на пострадалата. Твърди че наличието на съпричиняване от пострадалия се обуславя само и единствено от негови обективни действия и/или бездействия и не следва да се обвързва от поведението на водача. Сочи че водачът на влекача, нито е могъл, нито е бил длъжен да предвиди, че в средата на

платното за движение ще се движи пешеходец, при това в посока към тръгващото превозно средство. Твърди че в конкретната обстановка и съобразно събраните по делото доказателства следва да бъде определен поне равен принос между двамата участници в събитието.

Твърди че по делото са събрани категорични доказателства, че поведението на пострадалата е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат.

Моли съда да отмени решението в обжалваната от него осъдителна част за разликата над 10 000лв. и да постанови друго, с което исковата претенция над този размер да бъде отхвърлена. Претендира направените по делото разноси.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е депозиран отговор от М. К. С. и К. С. С., и двамата от гр.Попово, в който се изразява становище за неоснователност на подадената жалба от застрахователя. Молят съда да потвърди решението в обжалваната от него осъдителна част.

В насрещната жалба на М. К. С. и К. С. С., се твърди определеният размер на обезщетението за неимуществени вреди 80 000лв. е изключително занижен и който не съответства на претърпените от тях морални вреди, в противоречие е с на принципа на справедливост и не може да репарира нанесени им вреди от морално естество. Определеното обезщетение в размер на 80 000лв. при безспорно установени изключителни отношения на близост, постоянна връзка, при загинала дейна и жизнена, в доста добро състояние за възрастта си жена, която е била от помощ за сина си, тъй като той е бил с влошено здравословно състояние, при действащ лимит от 10 420 000лв. е изключително занижено. Твърдят че присъденото обезщетение е очевидно несправедливо и не е съобразено с принципа на справедливостта и на съдебната практика при компенсиране на вреди от този тип. Твърдят че съдът неправилно е определил паричния еквивалент на търпените от тях морални вреди, като е определил изключително занижено обезщетение. Сочат че съдът изобщо не е коментирал личността на загиналата. Липсва анализ на всички събрани по делото доказателства. Сочат че по делото са налице доказателства за влошено психическо състояние на починалия ищец след загубата на майка му, които съдът не е отчел. Твърдят че съдът не е обсъдил в достатъчна степен събраните доказателства и не е изследвал в дълбочина отношенията

между починалата и нейния син, които са имали трайна и дълбока емоционална връзка по между си, тъй като тя го е отгледала, живели са заедно в едно домакинство, в много обич и разбирателство и взаимно са се подкрепяли. Твърдят че размерът не е съобразен с установения и действащ към момента на произшествието застрахователен лимит, както и с трайната съдебна практика за присъдени обезщетения в сходни случаи.

Оспорват приетото от първоинстанционния съд съпричиняване от страна на пострадалата. Твърдят че съпричиняване няма или ако има, то е в толкова нисък обем, че изобщо не следва да се отразява на размера на обезщетението. Твърдят че по делото не са налице категорични доказателства относно приетото съпричиняване от страна на пострадалата. Сочат че с експертизата не може да се установи с точност дали наистина Х. е ходила „косо“ по платното за движение. Твърдят че пострадалата няма как да предвиди, че спрелият товарен автомобил изведнъж ще потегли, нито пък че ще попадне в мъртвата му зона на видимост. Твърдят че и от гласните доказателства не става ясно какво точно се е случило в момента на удара и как се е движила пострадалата.

Молят съда да отмени решението в обжалваната му отхвърлителна част и да им присъди обезщетение за претърпените от техния наследодател неимуществени вреди още в размер на 50 000лв., да присъди законна лихва върху целия размер на определеното обезщетение с начална дата датата на образуване на извънсъдебната застрахователна претенция – 12.02.2021г., както и да присъди сумата още 1 235.98лв., представляваща законна лихва върху доброволно изплатеното застрахователно обезщетение за периода от 12.02.2021г.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е депозиран отговор от застрахователното дружество, в които се изразява становище за неоснователност на подадената жалба. Моли съда да потвърди решението в обжалваната от ищите част.

Въззивниците М. К. С. и К. С. С., в депозирана за съдебно заседание молба от процесуален представител молба, поддържат своята жалба и молят съда да уважи иска в предявения размер и да остави без уважение жалбата на застрахователя. Претендират направените по делото разноски и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА.

Въззивникът ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД, в депозирана за съдебно заседание молба от процесуален представител, поддържа своята жалба и моли съда да я уважи като намали размера на присъденото обезщетение. Изразява становище за неоснователност на жалбата на ищците и моли съда да я остави без уважение. Претендира направените по делото разноски.

Въззивният съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Предявени са иски с правно основание чл.423 от КЗ и чл.86 от ЗЗД от Стоян С. С. срещу ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на неговата майка Ц. М. Х. при пътно-транспортно произшествие на 07.01.2021г., причинено виновно от водача на товарен автомобил „ДАФ“ с рег.№ Т 5626 ВТ, с прикачено полуремарке с рег. № Т 5424 ЕЕ, при сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за сумата 100 000лв., предявена като частичен иск от целия в размер на 150 000лв., ведно със законна лихва. В хода на производството като ищци са конституирани наследниците на починалия С. С.. Решението на първоинстанционния съд в частта му, с която искът за обезщетение за неимуществени вреди е уважен до размера на сумата 10 000лв. е влязло в сила. Предмет на възивно обжалване е решението в осъдителната му част за разликата от 10 000лв. до 30 000лв. и в отхвърлителната му част за разликата над 30 000лв. до предявения като частичен размер 100 000лв., съответно за законната лихва върху тази разлика в размер на още 1 235.98лв. и за началната дата на дължимото обезщетение.

Не са спорни пред въззивна инстанция: настъпването на пътно-транспортното произшествие на 07.01.2021г., причинената смърт на Ц. М. Х. в резултат на произшествието, починала на 81 години. Не е спорна вината на водача на товарния автомобил „ДАФ ФТ 95 ХФ 430“ с рег.№ Т 5626 ВТ, с прикачено полуремарке „Кьогел СН24“ с рег.№ Т 5424 ЕЕ Р. М. С., установена с влязла в сила присъда по НОХД № 93/21г. по описа на ТОС. Не е спорно, че между застрахователното дружество и собственика на автомобила, с който е причинено пътно-транспортното произшествие, е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, действаща към датата на пътно-транспортното произшествие, която покрива

отговорността на застрахователя за причинени от С. вреди при управлението на товарния автомобил. Не е спорно че починалият на 05.03.2022г. ищец Стоян С. С. е син на починалата при ПТП Ц. Х., а конституираните в хода на производството ищци са негови наследници по закон – съпруга и син.

Спорни пред въззивна инстанция са размерът на обезщетението за неимуществени вреди и наличието на съпричиняване от страна на починалата Х.:

По размера на неимуществени вреди, въззивният съд намира следното:

От събраните от настоящата инстанция гласни доказателства – показанията на свидетелите Е. И. К. и И. Н. Г., преки и непосредствени, депозирані непротиворечиво и убедително и взаимно допълващи се, поради което и кредитирани от въззивната инстанция изцяло, въззивният съд приема за установено, че между починалата Ц. и нейният син С. е съществувала силна връзка. Ц. е била добър човек, гостоприемна, здрава за годините си и много жизнена. Двамата са живели заедно последните години в с.С. и взаимно са си помагали. Стоян е бил безработен и е разчитал на майка си. След нейната смърт С. се е сринал психически, не е могъл да приеме смъртта и, изолирал се е и почти никъде не е излизал. Посещавал е лекари и е пиел хапчета за депресията.

Представени са по делото амбулаторни листове за извършени прегледи на С. от специалист от 18.11.2021г. и 20.01.2022г. с дадени в тях диагнози рецидивиращо депресивно разстройство с умерено тежки епизоди. Описаното обективно състояние от лекаря е тъжен, потиснат, с тъжен израз, ориентиран цялостно, емоционално депресивен споделя мисли на безнадежност и безцелност, критичен към състоянието си. Предписани са му лекарства за овладяване на състоянието, които според свидетеля Колев е приемал.

Стоян С. е починал на 05.03.2022г.

При определяне по справедливост на основание чл.52 от ЗЗД на размера на неимуществените вреди и съобразно Постановление № 4/68г. на Пленума на ВС, въззивният съд отчита конкретните обективно съществуващи обстоятелства съобразно указанияте от Пленума на ВС общи критерии - момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, действително съдържание на съществувалите между

пострадалия и претендиращия обезщетение житейски отношения и обстоятелствата, при които е настъпила смъртта. Ц. Х. е била на 81г., когато е починала в резултат на получени травми при пътно при пътно-транспортно произшествие на 07.01.2021г., несъвместими със живота. Към момента на смъртта и синът и Стоян е бил на 49 години. Събраните в първоинстанционното производство гласни доказателства сочат че починалата и нейният син са били сплотено и задружно семейство с много добри, топли и хармонични отношения по между им. Внезапната смърт на майката е причинила на сина и морални болки и страдания, с висок интензитет, довели са до депресивно разстройство. Синът и С. С. е починал една година и два месеца след смъртта на майка си. Съгласно постоянната съдебна практика при определяне на справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди следва да се отчита и обществено-икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, като застрахователната сума по договора следва да се има предвид като един от критериите по приложението на чл.52 ЗЗД. Отчитайки всички тези обстоятелства, настоящия състав на въззивния съд приема, че в конкретния случай справедливото по смисъла на чл.52 ЗЗД обезщетение за понесените от С. С. С. неимуществени вреди от смъртта на неговата майка е в размер на сумата 120 000лв. За да определи по-нисък размер съдът изхожда от времетраенето на търпените вреди, поради настъпилата смърт на ищеца, скоро след смъртта на неговата майка.

По възражението за съпричиняване:

Възражението за съпричиняване е направено своевременно като се твърди и се поддържа и във въззивното производство, че пострадалата Х. е допринесла за настъпване на произшествието тъй като се е движила по средата на платното за движение при наличие на тротоари. В тежест на застрахователното дружество е да докаже при условията на главно и пълно доказване, поведението на пострадалия, допринесло за настъпване на вредоносния резултат.

В константната и задължителната практика на ВКС последователно е поддържано становището, че за да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51 от ЗЗД като основание за намаляване на дължимото от делинквента или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност”

обезщетение, е необходимо пострадалият обективно да е допринесъл с поведението си за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл.51 ал.2 от ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на делинквента, до увреждането като неблагоприятен резултат.

Установено е от приетата по делото съдебно-автотехническа експертиза, която настоящата инстанция кредитира, че на мястото на произшествието от двете страни на пътя има тротоари, предназначени за пешеходци. Пътното платно е уширено с ширина 16м. без разделителна линия и диференциране на пътните ленти. Товарният автомобил с ремарке е бил паркиран на пътното платно срещу посоката на движение и водачът му е предприел потегляне в посока напред и надясно. През това време пострадалата пешеходка се е движила на пътното платно от дясна страна на автомобила, напред и наляво. Ударът е настъпил с предна дясна ъглова част на автомобила, като към момента на удара, водачът поради спецификата и размера на товарния автомобил, не е имал пряка видимост към пешеходката.

Вината на водача на товарния автомобил е установено с влязла в сила присъда. Същият е нарушил правилата за движение по пътищата по чл.25 ал.1 от ЗДвП, като преди да предприеме маневра отклоняваща надясно не се е убедил, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които преминават покрай него и не се е съобразил с положението, посоката и скоростта на движение на пешеходката Христова.

Прецизният анализ на събраните по делото доказателства дава достатъчно основание да се приеме, че и от страна на пешеходката Х. е извършено нарушение на правилата за движение, установени в чл.108 ал.1 от ЗДвП, задължаващо пешеходците да се движат по тротоара или банкета на пътното платно, което нарушение е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и последвалия вредоносен резултат. Не е установено по делото, че Х. е предприела пресичане на пътното платно. При наличие на тротоари, същата се е движила по пътното платно ,противоположно на посоката на движение на пътните превозни средства, но в непосредствена близост с паркирания и потеглящ направо и надясно товарен автомобил с ремарке. С оглед на така изложеното, съставът на

въззивния съд намира възражението за съпричиняване за доказано и основателно.

При определяне степента на съпричиняването подлежи на съпоставка тежестта на нарушението на делинквента и това на увредения, за да бъде установен действителният обем, в който всеки един от тях е допринесъл за настъпването на пътното произшествие. Паралелът и сравнението на поведението на участниците в движението, с оглед правилата, които всеки е длъжен да съблюдава, ще обоснове конкретната за всеки случай преценка за реалния принос и за разпределянето на отговорността за причиняването на деликта. Съразмерността на действията и бездействията на пострадалия с останалите обективни и субективни фактори, причинили пътното произшествие, ще определят и приноса му за настъпването на вредите.

С оглед на така изложеното, въззивният съд приема за доказано направеното възражение за съпричиняване като определя приноса на пострадалата в размер на 1/3. При определяне на по-голяма отговорност на водача на автомобила съдът отчита по-голямата отговорност на водачите на превозни средства, която ЗДвП им поставя за осигуряване на безопасността на движението /чл.5 ал.2, чл.20, чл.116 от ЗДвП/, както и тежестта на допуснатото от него нарушение. Правилото на чл.25 от ЗДвП задължава всеки водач на МПС, преди да предприеме маневра да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Тази проверка не е ограничена от собствената му преценка за достатъчност или до видимост, а следва да е извършена по начин, така че да обезпечи изпълнението на посоченото задължение. В случая попадането на пешеходката в така наречената „мъртва зона“, в която водачът не я е видял при поглеждането в дясното огледало, тъй като в този момент тя е била извън видимият в това огледало зонов периметър, е следствие на собственото му неизпълнение да извърши всичко възможно и допустимо за да се убеди че може да извърши безпрепятствено маневрата, така както го задължава чл.25 ал.1 от ЗДвП. Пешеходката нарушавайки правилата на чл.108 ал.1 от ЗДвП сама се е поставил в риск.

С оглед на така изложеното и предвид на определения от въззивната

инстанция справедлив размер на обезщетението за претърпените от С. С. неимуществени вреди от смъртта на майка му и определената степен на съпричиняване на вредоносния резултат, дължимото обезщетение за неимуществени вреди се определя от въззивния съд в размер на 80 000лв. Отчитайки безспорното между страните доброволно плащане от застрахователя на 08.09.2021г. обезщетение в размер на 50 000лв., предявеният иск е доказан и основателен до размера на сумата 30 000лв. Поради което и решението в обжалваните му части досежно обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде потвърдено.

По оплакването досежно определената начална дата на лихвата за забава:

При определяне на началната дата на забава в плащането на дължимото от застрахователя обезщетение за вреди въззивният съд се позовава на разрешението, дадено от ВКС в решение № 128 от 04.02.2020г. по търг.дело № 2466/18г., първо търговско отделение. От касационната инстанция е прието, че в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл.429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респективно от момента на предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя. На основание чл.493 ал.1 т.5 от КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължима лихва за забава от датата на предявяване на претенцията на увреденото лице, а след изтичане на срока по чл.496 ал.1 от КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, той дължи законната лихва върху обезщетението за претърпените неимуществени вреди за собствената си забава. Поради което и началната дата на дължимата лихва за забава в настоящия случай е 12.02.2021г., когато претенцията е предявена пред застрахователя. Поради което и за периода от 12.02.2021г. до 12.05.2021г. следва да бъде присъдена законна лихва върху присъдена сума, въпреки липсата на изричен отхвърлителен диспозитив в първоинстанционното решение. Основателна е и претенцията за законна лихва за този период и върху доброволно платеното на 08.09.2021г. от застрахователя обезщетение в размер на 50 000лв. Изчислена от съда с помощта на програмен продукт Апис същата е в размер на 1250лв., поради

което и претенцията на 1 235.98лв. следва да бъде уважена като решението в тази му част отменено.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК и направеното искане, и с оглед предмета и изхода на спора пред въззивна инстанция в полза на процесуалния представител на ищите следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗА в размер на сумата 760лв., с ДДС.

На основание чл.78 ал.3 от ГПК и направеното искане, и с оглед предмета на спора и изхода пред въззивна инстанция в полза на застрахователното дружество следва да бъде присъдена сумата 3 008лв. с ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение. Въззивният съд намира възражението за прекомерност на договореното и изплатено адвокатско възнаграждение за основателно и същото следва да бъде намалено до размера на минималното тъй като делото пред въззивна инстанция не е сложно от фактическа и правна страна.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 39 от 13.07.2022г. по търг.дело № 87/21г., по описа на Окръжен съд – Търговище, в частите му, с които ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД със седалище гр.София е осъдено да заплати на М. К. С. и К. С. С., и двамата от гр.П., като наследници на С. С. С., обезщетение за претърпени от наследодателя им С. С. неимуществени вреди – болки и страдания, причинени от смъртта на неговата майка Ц. М. Х., починала вследствие на ПТП на 07.01.2021г., причинено виновно от водача на товарен автомобил „ДАФ ФТ 95 ХФ 430“ с рег.№ Т 5626 ВТ, с прикачено полуремарке „Кьогел СН24“ с рег.№ Т 5424 ЕЕ, застрахован в ЗАД „ОЗК – Застраховане“, за разликата над 10 000лв. до присъдените 30 000лв., ведно със законна лихва и в частта му, с която е отхвърлен предявения от техния наследодател иск срещу ЗАД „ОЗК – Застраховане“ АД за обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на неговата майка за разликата над 30 000лв. до претендираните 100 000лв., като частичен иск от целия в размер на 150 000лв.

ОТМЕНЯВА решение № 39 от 13.07.2022г. по търг.дело № 87/21г., по

описа на Окръжен съд – Търговище, в частта му, с която е отхвърлен предявения от техния наследодател иск за разликата над 1 666.80лв. до 2 902.78лв., претендирана като законна лихва върху изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 50 000лв. за периода от 12.02.2021г. до 12.05.2021г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.„Света София“ № 7, ЕИК 121265177, да заплати на М. К. С., ЕГН *****, и К. С. С., ЕГН *****, и двамата от гр.П., като наследници на С. С. С., починал на 05.03.2022г., законна лихва върху сумата 30 000лв. за периода от 12.02.2021г. до 12.05.2021г. и сумата 1 235.98лв. /хиляда двеста тридесет и пет лева и деветдесет и осем стотинки/, представляваща законна лихва върху изплатено на 06.09.2021г. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000лв. за периода от 12.02.2021г. до 12.05.2021г.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, ул.„Света София“ № 7, ЕИК 121265177, да заплати на адвокат Л. К. Б. от Софийска адвокатска колегия сумата 760лв. /седемстотин и шестдесет лева /, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция за процесуално представителство на М. К. С. и К. С. С..

ОСЪЖДА М. К. С., ЕГН *****, и К. С. С., ЕГН *****, и двамата от гр.П., ул.„Г.“ хх, вх.х, ет.х, ап.х да заплатят на ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД със седалище гр.София, ЕИК 121265177, сумата 3 008лв. /три хиляди и осем лева/, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____